

дърво, сложи го на едно по-високо стъпало на стълбата, която водеше горе за жилището им, повика сестричето си Безценка и му каза да седне върху дървото, от което съ триона на баща си изрѣза последователно три голѣми колелета. После съ свърделъ ги продупчи. Намѣри и телъ. Всички части бѣха готови. Скова, което бѣше потрѣбно, постави колелетата на мѣстото имъ, свърза се телъ управлявата и хоризонталната дѣска... Велосипедътъ бѣше вече готовъ и като неочакванъ гостенинъ го гледаше весело и го подканваше да се спустне отвънъ. Сърдцето на Стефча щѣше да изкочи отъ радостъ, когато заедно съ велосипеда се отправи къмъ Барбовия дюкянъ, отгдето следъ малко щѣше да полети. Десетки деца се натрупаха и го заобиколиха. Мисълта му бѣше заета съ близкото спущане. Ето, дойде и Марко. Като видѣ велосипеда, не скри радостта си и извика :

— Браво бе, момче! Сполучливо си разрешилъ задачата! Сега не бой се, спущай се надолу!

Стефчо това и чакаше, да му се каже. Дръпна велосипеда къмъ срѣдата на пѣтя, изправи кормилото, залови го съ дветѣ си рѣце, седна и мигновено се спушна по стрѣмната уличка.

Децата ахнаха отъ почуда, започнаха да тичатъ подиръ смѣлия си другаръ, но не можеха да го стигнатъ. Той се движеше съ голѣма бързина и чакъ при общината долу, кждето пѣтятъ ставаше водоравенъ, зави съ кормилото въ дѣсно и благополучно спрѣ.

— Браво-о-о, bravo-о-о! викаха децата и запѣхтѣни се приближиха къмъ Стефча, който спокойно и гордо стоеше още на своя велосипедъ — собствено производство.

Методи Н. Мариновъ

ЮЖЕНЪ КРАЙ

Тозъ край за менъ е непознатъ,
но близъкъ ми е до сърдцето;
оттамъ, по вѣтъра крилатъ,
ми праща поздрави морето.

На Бѣлото море вълнитѣ
се гаятъ като слънчевъ блѣнъ
въ душата ми — и съсъ лжчитѣ
на слънцето блѣстятъ предъ менъ.

И шепнатъ ми за онзи край,
отгдето нѣкога баща ми
дошълъ и цѣлъ животъ, докрай,
тжгувалъ е за него само.

За тоя юженъ край, кждето
презъ облакъ слънцето днесъ грѣй,
и гдето въ своя блѣнъ морето
като на сънъ шуми и пѣй.

Ас. Калояновъ